

СВЕТОСЛАВ МИНКОВ

ЗАКЛЮЧЕНИ

chitanka.info

Махалато на часовника се люлее съвсем бавно, стрелките обикалят циферблата, слепват се, раздвояват се, разсичат времето на тежки и мъчителни часове.

През широките стъкла на аптеката се открива безутешна картина: пуста кална улица и четири голи дървета, лакирани от дъжда. Тия дървета са тъй черни, че изглеждат намазани с катран. Зад прозореца на отсрещната къща стои дете. То държи в ръцете си голяма кукла, удря я леко о стъклото и гледа на улицата.

Вали. Неспирен есенен дъжд, който копае земята, кипи в големи мътни локви, рони железни зърна от цинковите тръби на къщите, погребва света.

В аптеката е светло и топло. Мирише на лекарства. Старият аптекар стои зад дългия шкаф с касата и везните, гребе с малка кокалена лъжичка някакъв бял прах и го разтрива в широко порцеланово блюдо. Лицето му е загрижено и бледно, зад големите му очила се виждат две големи тъмни очи под дебели свъсени вежди. От време на време той се приближава до някоя от полиците в стената, взема оттам стъкло с гъста прозрачна течност и отцежда няколко капки от нея в порцелановото блюдо. Прахът в блюдото се превръща на каша.

Близо до вратата е изправен като пазач един човешки скелет. Ребрата му лъщят от чистота, челюстите му са затворени в спокойната усмивка на англичанин. От двете страни на processus condoloideus-а са прекарани тънки телчета, които скопчват здраво устата му: така скелетът не може да се прозява от досада. Десетки години са минали от онова време, когато той е бил облечен в плът, имал е сърце и мозък, ходил е по земята с чадър или с бастун и се е радвал на слънцето. Днес посетителите на аптеката го изглеждат с любопитство и четат пъстрата картонена реклама, прикрепена о ребрата му:

Само пудра

КОТИ

разхубавява лицето

Venena A. Venena B. Тук, под тия класически надписи, се намират тесни шкафчета с огледала. Вътре в тях са наредени малки тъмни стъкла, които крият хиляди опасни отрови. Твърде често старият аптекар разтваря някое от шкафчетата, изважда от дъното му силна като мълния отрова и слага пращинка от нея в най-чувствителните си везни. Сетне отровата се примесва с други

лекарства и така приготвеният еликсир се поднася до устата на някой тежко болен.

И ето, става чудо: човекът, когото всеки миг са чакали да умре, се дига от леглото си и се връща в живота. Дълго време след това лицето му носи следите от прекараната болест, сам той е твърде внимателен към себе си: облича се вдебели дрехи, ходи съвсем бавно, страхува се дори да се усмихне.

Всички мислят, че оздравелият се е спасил едва ли не завинаги от смъртта, когато едно леко убождане с игла го поваля съвсем неочаквано в леглото и той умира след няколко часа сред страшни мъки.

Така смъртта си играе с него като паяк, който освобождава привидно жертвата си и я оставя да си отдъхне спокойно, преди да се хвърли за сетен път отгоре ѝ и да изсмуче кръвта ѝ с ненаситната жажда на вампир. Така цялата мъдрост на медицината става съвсем излишна, а невинната игла се превръща в смъртоносно жило, което добива загадъчен смисъл...

Махалото на часовника се люлее като насън, разтапя се в златна мъгла, стрелките обикалят циферблата и разсичат времето на тежки мъчителни часове.

Старият аптекар разтрива прахове в порцелановото блюдо, прелива тинктури и масла в големи и малки шишета, кашли, чисти очилата си, чете рецепти.

Цял живот ние бродим като сомнамбули по земята, разяждани от неизлечима болест. Всяка наша стъпка из тъмния кръг на земното битие е само кошмарно пътуване на болни, които търсят божията милост.

Понякога един невидим аптекар разтваря огледалния шкаф с отровите и влива в сърцето ни капчица радост или надежда — тогава ние се смеем и си въобразяваме, че сме излекувани. Ала не минава много време и някоя случайна мисъл, някоя неволна постъпка ни погубват завинаги.

Наистина нашата плът продължава да живее, ръцете и нозете ни се движат, очите ни гледат, сърцето ни бие, ала *другият* — той, за когото четем молитви пред иконостаса — е заключен във вечната власт на дявола.

Ще възкръсне ли *той* някога из греха? Когато смъртта се изпречи
пред нашето блуждаещо тяло и го превърне в прах?
Вековете са мълчаливи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.